

λόφος ἦν πρότερον, εὐρέθησαν πολλὰ ὀστᾶ ἀνθρώπεια καὶ κρανίον ἵππειον. Οὐκ ἦν ἄρα σκυδικὴ ἢ φιᾶλη ἐφ' ᾧ ἔχεν τὸν ταφέντα σκυδίξειν καὶ μετὰ θάνατον, καὶ τὰ ὀστᾶ τὰ ἀνθρώπεια καὶ τὸ κρανίον τὸ ἵππειον οὐκ ἦν ἄρα τῶν ἐπισφαγέντων ἐς τὴν ἐν τοῖς σκυδικοῖς ἡλυσίοις ὑπηρεσίαν τοῦ ζῆν ἐνταῦθα ὑπὲρ γῆς παύσαντος;

Ορυκτὰ Ρουμουνίας.

Ἡ ὄρενὴ τῆς Ρουμουνίας εὐπορεῖ πολλῶν καὶ παντοίων μετάλλων· καὶ χρυσὸς ἤδη καὶ πρὸ τοῦ Ἡροδότου ἐμεταλλέυτο· πολύχρυσοι γάρ, αὐτὸς φησιν, οἱ ἀγάθυρσοι, καὶ ἀλλαχοῦ, πρὸς ἄρκτον τῆς Ευρώπης πολλῶ τοι πλεῖστος χρυσὸς φαίνεται ἐών. Ἡ ἄρκτος τοῦ Ἡροδότου τὰ Καρπάδια ἀναμφιβόλως τυγχάνει. Ἦν δὲ ἴσως ἐν τοῖς πάλαι χρόνοις, ὥσπερ καὶ ἐν τῇ Κολομβικῇ, οὐ πάνυ πρόην, ῥάδιον τὸν χρυσὸν ἐπιπόλαιον ἢ ὀλίγω ὑπὸ γῆν ὄντα εὐρίσκειν, καὶ μεταλλευτικῆς οὐκ ὑπείρους οἰητέον τοὺς τότε ἀνθρώπους εἶναι, ὑπὸ

φιλαυτίας τὸ πᾶν ἑαυτοῖς ἢ τοῖς προσήκου-
 σιν ἡμῖν τῷ χρόνῳ ἀπονέμοντας· οὐδὲ γὰρ
 μεῖζον καὶ δυσχερέστερόν ἐστιν ἢ τοῦ χρυ-
 σοῦ ἀνακάρθαρσις τῆς τοῦ κασσιτέρου, ἀλ-
 λά καὶ οὗτος ὑπὸ τῶν, οἷς ἡμεῖς βαρβάρους
 καλοῦμεν καὶ ζῆν κτηνῶν δίκην οἰόμεθα,
 ἐμεταλλεύετο καὶ ἐς τὴν Ελλάδα ἐφοίτα,
 ἐκ τῶν ἐν τῇ Βαιτικῇ περιωνύμων τὸ πύ-
 λαι Γαδείρων, τῶν πρὸ Ομήρου κτισθέν-
 των, καὶ μέγα ἐμπορεῖον τῶν φοινίκων ὄν-
 των. Τὸ δὲ ἤλεκτρον διὰ πλοίων σκανδι-
 ναβικῶν καμπτόντων τὴν ἄκρην τῆς Κιμ-
 βρικῆς χερσονήσου ἐς τὰ παράλια μέρη τοῦ
 Δαῦτζλὰνδ ἢ καὶ μεσημβρινώτερον, κᾷκεῖ-
 δεν ἢ διὰ τῶν αὐτῶν, ἢ διὰ τῶν φοινίκων
 ἐκεῖ αἰτούμενον, ἐς τὰ Γάδαιρα μετεκομί-
 ζετο· οὐμὴν ἀλλὰ καὶ ἐς τὸν μυχὸν τοῦ
 ἀδριατικοῦ πολὺ παλαιότερον ἢ δοκεῖ τι-
 σιν, ἐν τοῖς τοῦ μύθου χρόνοις, ἐκομίζετο·
 τὰ γὰρ μυθολογούμενα περὶ τοῦ ἡλέκτρον
 ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ, τοιοῦτόν τι ἀναντιρῶ-
 τως δηλοῖν εἰκόασιν, καὶ οὐδεῖς ἔαν, ὥς δο-
 κεῖ Στράβωνι, τὰ παλαιὰ τῶν μυθευομέ-

νων, ἢ ἄλλως κατεψευσμένων, οἷον τὰ περι-
 Φαέδοντα καὶ ἡλιάδας, τὰς ἀπαιγειρου-
 μένας κατὰ τὸν *Ηριδανόν*, τὸν *μηδαμοῦ*
γῆς ὄντα, πλησίον δὲ τοῦ *Πάδου* λεγόμε-
 νον, καὶ τὰς ἡλεκτρίδας νήσους, τὰς πρὸ
 τοῦ *Πάδου*, καὶ *μελεαγρίδας* ἐν αὐταῖς·
 οὐδὲν γὰρ τούτων ἐστὶν ἰδεῖν ἐν τοῖς τό-
 ποις. Ουμενουν οὐδὲ ναυτικῆς ἀπείρους
 τοὺς πάλαι *σκανδιναβοὺς* οἰητέον εἶναι,
 οὐδὲ περιμένειν δεῖ *περιαυτονοία*, ταύτην
 ἐκ τῶν *μεσημβρινῶν* ἡμῶν ἐκείνοις γενέ-
 σθαι μάδημα. Ἰσως πρὸ τῆς ἐσβολῆς
 τῶν ἐξ ἑω *βαρβάρων*, τῶν *κιμμερίων*,
 λέγω, τὰ τῶν *σκανδιναβῶν* κρείττω ἦν
 παρὰ πολὺ καὶ λαμπρότερα, ἢ περ ἐν
 τοῖς μετ' ἐκείνους χρόνοις. *Αγαθῇ* τύ-
 χῃ τῆς *ἱστορίας* καὶ νῦν ἔτι ὁρῶμεν ἐξ
 ἐκείνων τῶν *μερῶν* τὸν τε *κασσίτερον*
 καὶ τὸ ἡλεκτρον φοιτῶντα· ἄλλως γὰρ ἂν,
 μῦθοι καὶ πλάσματα *λογοποιῶν* ἀνδρώ-
 πων τὰ περὶ τούτων ἔδοξεν. Εἰδὲ καὶ οἱ
 πάλαι *σκανδιναβοὶ* οὐκ ἐκτιζον, ὥς ἡδά-
 ρατοι ἐσύμενοι, ὥς περὶ τῶν ἀκραγαντί-

νων ἔλεγον· τοῦτο φρονήσεως μᾶλλον ση-
μεῖον ἢ βαρβαρότητος. Τί γάρ, ἐπειδὴ
ἕτεροι σωρηδὸν ἀλλεπάλληλοι δυσοικοῦσι,
καὶ συνοικίας ἐπὶ συνοικιῶν, μὰ δίαγε, οὐ
φρονίμως, οὐδὲ ὑγιῶς, οὐδὲ καθαρῶς αἰ-
ροῦνται, φήσομεν διὰ τοῦτο τοὺς ἑτεροίως
οἰκοῦντας καὶ ἀπλῶς διαιτουμένους, βαρ-
βάρους καὶ τῆς εὐοικίας ὅλως μηδεμίαν ἔν-
νοιαν ὀρδῆν ἔχοντας; Ἀλλ' οὕτω κάκιστα
κρίνομεν, καὶ ἀφιλαυτότερον καὶ λογικώ-
τερον θεωρήσαντες τὸ πρᾶγμα, κινδυνεύ-
σομεν ἡμεῖς αὐτοὶ εἶναι τοῦτο, ὅπερ ἑτέ-
ρων παρὰ πᾶντα λόγον καὶ ἀδίκως κατηγο-
ροῦμεν. Ουκοῦν καὶ οἱ ἀβαζοὶ οὕτω βάρ-
βαροι, καὶ οἱ κύρτοι καὶ τόσοι ἄλλοι· ἐπει-
δὴ οὐχ ὥς πίδαηκοι ἡμᾶς μιμούμενοι, ἀλλὰ
τῷ ὀρδῷ λόγῳ μᾶλλον ἐπόμενοι, βιοῦν ἐδέ-
λουσι. Ταῦτα, μὰ τὴν ἀλήθειαν, οὐ πε-
παιδευμένων ἀνδρῶν καὶ εὖ συλλογιζομέ-
νων φρονήματα. Οἷων κακῶν, καὶ οἷας
ἀκοσμίας, τὰ περιφανῆ καὶ ἀδάνατα καὶ
κοσμεῖν τὸν κόσμον δοκοῦντα κτίσματα,
αὐτὸν τοῦτον ἐμπισπλῶσι τὸν κόσμον.

Πρὸς δὲ τῷ χρυσῷ τὰ ὄρη τῆς Ρουμου-
νίας ἔχει καὶ ἄργυρον, σίδηρον, χαλκοῦν,
ὕδρ' ἄργυρον, μύλυβδον, μεταλλικὰ ὕδατα,
ἤλεκτρον, χύλικανδον, ἀλάβαστρον, γύ-
ψον, ὀρυκτὰ ἅλατα τοσαῦτα, ὥστε ἱκα-
νὴν εἶναι τὴν Ρουμουνίαν χορηγεῖν πάσῃ
τῇ Εὐρώπῃ τὸ πολυτίμητον αὐτὸ ὀρυκτόν.
Ταῦτα πᾶντα μεταλλεύεται ἐν τῇ ἐστραϊ-
κῇ Ρουμουνίᾳ, καὶ ἐν τῷ 1770 ἐκόπη-
σαν, κατὰ τὸν Μπίσσεργ, ἐν τῷ ἄργυροκο-
πείῳ τοῦ Πελεγραδ χρυσία, καὶ ἀργύρια
καὶ χαλκία τὴν ἀξίαν περὶ τὰς διακοσίας
μυριάδας φιορινίων. Ἔστι δὲ χρυσοκοπεῖον
καὶ ἐν τῇ Μπύϊα μάρε. Ἐν δὲ τῇ τυρκι-
κῇ Ρουμουνίᾳ οὐδὲν μεταλλεύεται πλὴν
τῶν ὀρυκτῶν ἀλάτων, ὧν λατομουμένων
ἐν βάρει πολλῶν ὀργυιῶν καὶ, ὥσπερ λίθοι
μεγάλοι, ὑποζυγίοις ἀπὸ τροχηλίας ἀνιμω-
μένων, μεγάλη ἐξαγωγή γίνεται ἐς τὰ πέ-
ραν τοῦ Τύρα καὶ Ἰστρου, καὶ ἐς Κων-
σταντινούπολιν διὰ Γαλύτζ. Σπάνιον πέ-
τραν ἰδεῖν ἐν Ρουμουνίᾳ, πλὴν ἐν τοῖς
ὄρεσι, ἀλλὰ καὶ ταῦτα γέωραχίαι τὰ πλεῖ-

στα. Ταύτη τοι καὶ κτίζουσι, καδύλοι,
οἱ κάτοικοι τὰς οἰκίας, ἐν τε Μπουκου-
ρῆστ καὶ Ες, καὶ ἐν ταῖς λοιπαῖς πόλεσι καὶ
ἐν ταῖς κωμοπόλεσι, πλίνθοις κεραμεύαις,
καὶ ξύλοις τινές. Σπανιώτεροι δὲ οἱ ἐς ὁδο-
στρωσίαν λίθοι· ὅθεν καὶ αἱ ἀγυιαί τῶν
πρωτευουσῶν πόλεων τῆς ἐώας καὶ μεσημε-
βρινῆς Ρουμουνίας, δοκοῖς μόνον ἔστρων-
ται, καὶ οὐ πᾶσαι. Ταύτη τοι καὶ καδύ-
λου, αἴτε κατὰ πόλεις καὶ κατὰ κωμοπό-
λεις καὶ αἱ κατὰ χώραν ὁδοὶ, δυσδιάβατοι
καὶ δυσέλατοι δέροντες ἐν ὕετοῖς, καὶ χει-
μῶνος, ὅτε ὁ κρυμὸς μέτριος ὢν, ἱκανὸς
οὐκ ἔστι, τὸν παχὺν πηλὸν καὶ τοὺς παχυ-
τέρους βορβόρους, ἀποπῆξαι καὶ πρὸς και-
ρὸν ἀπολιθῶσαι. Ἦν μὲν ὣν ἴσως καὶ πέ-
τρας ἐς ὁδοστρωσίαν ἔχειν, ἀλλὰ τὸ πᾶν
ἀμελεῖται ἐνταῦθα. Περὶ μίαν ὥραν καὶ
ἡμίσειαν ἐν τοῖς πέριξ τοῦ Ες εἰσὶ λατό-
μα, ἀλλ' οἱ λατομούμενοι λίθοι ἀφυεῖς
πάντη ἐς ὁδοστρωσίαν, μαλακοὶ καὶ εὐ-
δραυστοι οὗτες. Οἱ λίθοι οὗτοι πάντες
εἰσὶ κογχοσυγκρίματα ἢ ἀμμοσυγκρίματα.

Αλλὰ περὶ ὥρας ὅκτὼ πρὸς βόρειόν πως τοῦ
 Ἐς παρὰ τὴν κωμόπολιν Χυρλέου, λατό-
 μούν ἐστι λίθων κογχοσυγκριμάτων μὲν,
 σκληρῶν δὲ καὶ δυσδραύστων ὥσπερ τὰ τῆς
 Ἑλλάδος μάρμαρα. Εὐχρηστοὶ οὗτοι οἱ
 λίθοι ἐς ὄλετον, καὶ μύλαι μονόλιθοι πολ-
 λαὶ ἐξάγονται ἐντεῦθεν ἐς τὰ πέριξ, μόνου
 τούτου μυλιτῶν λίθων λατομίου ἐν τοῖςδε
 τοῖς μέρεσι τυγχάνοντος. Ἐντισι μέρεσιν
 ὑπὲρ Προῦτον σωρούς ὅλους ἰδεῖν ἐστι κογ-
 χῶν θαλασσίων ὁλοκλήρων, καταλειφθει-
 σῶν τρόπον τινὰ οὐ πρὸ πολλοῦ χρόνου
 ὑπὸ τῶν ἐν αὐτοῖς φωλευόντων ζωδαρίων,
 ἐν αῖς καὶ Ἀμμωνος κέρατα εἰσὶν. Ἰχνη
 ταῦτα ἐστὶ τῶν ἐπικλυζόντων ποτὲ τὸν τό-
 πων ὑδάτων.

Περὶ τὴν κωμόπολιν Σορόκαν πολὺ
 ἐστι τὸ εἶδος τῆς πέτρας, ἣν οἱ χυμικοὶ
 χαλικογῆν ὀνομάζουσι, καὶ ἐν τῷ θαπέδῳ
 τοῦ παραρρέοντος Τύρα, ὅπερ λιθαρίων
 ἐστὶ κατάστρωτον. Αὕτη ἐστὶν ἡ γῆ, ἐξ
 ἧς διὰ σφοδροτάτου πυρὸς τακείσης, ἡ ὕε-
 λος γίνεται· τήκεται δὲ τόσον τάχιον, ὥσον

πλείων πότασσα ἢ σόδα αὐτῇ ἐπιμίγνυται·
καὶ τόσον δυστηκτοτέρα, ὅσον τὸ ἀλκα-
λίον, ἔλασσον· ἀλλ' ὅσον ἔλασσον τὸ ἀλκα-
λίον, ἤγουν ἢ πότασσα ἢ ἡ σόδα, τοσοῦ-
τον στερεωτέρα καὶ διαφανεστέρα ἢ ὕελος,
καὶ διαφανεστώτη ἢ παντάπασι καθαρο-
τώτη. Ἔστιν ἡ γῆ αὕτη καὶ τὰ ἐξ αὐτῆς
ἀγγεῖα, πλὴν τοῦ φλουορικοῦ ὀξέος, τοῖς
ἄλλοις ἀνέπαφος. Ἐν τοῖς βορείοις τοῖς
Μολδύβης εὐρέθησαν ἐλεφάντεια ὀστᾶ πολ-
λὰ ἀπολελιθωμένα, καὶ ἀμύξας ὅλας πε-
φορτισμένας τούτοις ἔπεμψαν ἐς Βιένναν,
καὶ φίλος ἡμῖν σιαγόνος μέρος παρόμοιον,
ἔλκον πολλὰς λίτρας ὑπὲρ τὰς ἑπτὰ, ἔδω-
ρήσατο. Σημεῖα καὶ ταῦτα τῶν φοβερῶν
μεταβολῶν. Ἔστι δὲ καὶ γύψος πολὺς ἐν
τῷ ὑπονομῷ τῆς Κιάτρας· ἡ δὲ τίτανος διὰ
τὰς οἰκοδομὰς, ἐκ τῶν διεσπαρμένων λιθα-
ρίων ἐν ποταμοῖς καὶ ἐν ἄλλοις μέρεσι, ἔτι
δὲ καὶ ἐκ πύρου γίνεται. Οτι δὲ καὶ ἡλέκ-
τρον εὐπορεῖ ἡ χώρα, τεκμαίρεσθαι ἔχομεν
ἐξ ὧν εἶδομεν καὶ ἠκούσαμεν. Ἐν τῷ πο-
ταμῷ Μποζέου εὐρέθη κομμάτον ἡλέ-

κτρον, συμπαρασυρὲν πάντως τοῖς λιθα-
ρίοις, καὶ ἐδόθη δῶρον ἄρχοντί τινι τῶν ἐν
Μπουκουρέστ, ὅστις ἐξ αὐτοῦ ἀκροκαπνο-
σωλήνιον κατεσκευάσατο. Ευρέθη δὲ καὶ
ἐν τῷ Σιρέτῃ ἤλέκτρον κομμάτιον, ἐξ οὗ
δύο ἀκροζώνια ἢ περονίδες κατεσκευάσθη-
σαν, ὧν ἐκάτερον μέγεθος κολφωρολογίου
εἶχε, καὶ σχῆμα ἐλλειψοειδὲς ἦγουν στρογ-
γυλόμηκες, καὶ χρῶμα βαδύτερον τοῦ
τῆς Προυσίας.

Φυτὰ Ρουμουνίας, καὶ ζῶα ἡμέρα.

Βαδύγειος καὶ εὐγείος ἐστὶν ἐκτόπως
ἡ χώρα· διαβάσι γὰρ ἡμῖν ἀπὸ Γκιουργκιό-
βου διὰ τοῦ Ρουμουνικοῦ ἀγροῦ, καὶ διὰ
τῆς Μολδόβης μέχρι Σορόκης, καὶ σχεδὸν
πάσας τὰς ἀγοροράς ἢ κωμοπόλεις τῆς Μολ-
δόβης περιελθοῦσιν, οὐδὲν ἦν πέτρας ἰδεῖν
σπανιώτερον, ἐκτὸς τῶν ἐντισι ποταμοῖς κα-
χλήκων καὶ ψήφων, καὶ ὧν εἶδομεν ἐν Σορό-
κῃ πολλῶν λιθίσκων, ἐκ τῆς φύσεως τῆς γῆς,

ἦν οἱ χυμικοὶ χαλικογῆν ὀνομάζουσιν. Εἰ-
δομεν δὲ πολλάκις καὶ ἐργάτας ἐπὶ φρέατι
γεωρυχοῦντας, καὶ ὀργυιὰς ὅλας τὸ ὄρυγμα
βαδύνοντας, καὶ οὐδὲν ἄλλο ἢ γῆν ἀργιλώδη
ἐκ τοῦ βάθους ἐξερῶντας, ἔστι δ' οὐ καὶ
ὑπὸ ὀργυιάν ἄμμος μόνον εὐρίσκεται.
Σημεῖον δὲ τῆς εὐγειότητος, καὶ τῆς πιύ-
τητος τῆς γῆς ἐναργές ἐστι καὶ τὸ τὴν κό-
πρισιν ἀγροεῖσθαι ὅλως ὑπὸ τῶν κατοίκων,
οὐ μόνον τῶν ἄρουρῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν κή-
πων καὶ τῶν ἀμπελῶν, καὶ τῶν πρασιῶν.
Ταῦτ' ἄρα καὶ πόα φύεται ἐς φορβὴν ζώων
ἀρίστη, καὶ πολυβότειρα ἡ Ρουμουνία,
καὶ οἱ ρουμοῦνοι πολυδρέμμονες· ἔχουσι
γὰρ βοῦς πολλὰς, ἵππους, πρόβατα πλείω,
χοίρους, ἀφ' ὧν πάντων καὶ ἐξαγωγή με-
γάλη τοῖς πέριξ καὶ πύρρῳ γίνεται, καὶ χι-
λιάδες πολλαὶ χρυσίων ὑπὸ ταύτης εἰσέρ-
χονται. Βοῶν πολλαὶ χιλιάδες ἐξάγονται
ἐς τὸ Δαῦτζλὰνδ· προβάτων πολλὰ πλείους
ἐς τὰ πέραν τοῦ Ἰστρου, μάλιστα δὲ ἐς
Κωνσταντινούπολιν· ἔτι δὲ καὶ δέρματα
βοῶν, καὶ πολλὰ ἔρια· χοῖροι πολλοὶ ἐς

τὴν ἐστραϊκὴν Ρουμουνίαν καὶ Μοαγ-
γυορίαν· ἵπποι πολλοὶ ἐς τὸ Δαυτζλάνδ.
Τρέφονται δὲ ἐν τισι μέρεσι καὶ αἶγες· καὶ
οἱ αἰγύπτιοι καὶ ὄνων ὀχείων καὶ φορβά-
δων ἐπιμέλονται ἐς κτήσιν καὶ πρῆσιν ἡμι-
όνων, καὶ ἐπικερδὴς ἐξαγωγή ἐκ τούτων ἐς
τὰ πέραν τοῦ Ἰστροῦ γίνεται· ἐν γὰρ τῇ
Ρουμουνίᾳ οὐκ ἐν χρήσει τὰ ζῶα ταῦτα,
οὐμὴν οὐδ' οἱ πατέρες αὐτῶν τυγχάνουσι.

Πλήθουσι δὲ αἱ αὐλαὶ τῶν ρουμού-
νων καὶ πτηνῶν, ἀλεκτορίδων, χηνῶν,
νησσῶν, καὶ τῶν ξένων πτηνῶν, ὥς κούρ-
κας μὲν οἱ ρουμοῦνοι ὀνομάζουσιν, ὑπὸ
δὲ ἑτέρων, Ἰνδικοὶ ἀλεκτρούνες καλοῦν-
ται, ἀπροσφυῶς μάλα διὰ δύο αἰτίας, καὶ
διὰ τὸ ἀνόμοιον πάντα τῷ ἀλέκτορι εἶναι
τὸ ζῶον, καὶ διὰ τὸ ἐκ τῆς Κολομβικῆς
πρῶτον ἐλθεῖν ἐς τὴν Ευρώπην, καὶ οὐκ
ἐκ τῆς Ἰνδίας, ἧς μέρος συνεχές τὸν εὐρε-
θέντα νέον κόσμον ὑπετόπασαν, καὶ μᾶλ-
λον ὁ ὄχλος τῆς Ευρώπης. Τρέφονται δ'
ἔτι καὶ μελεαγρίδες, περιεργείας μᾶλλον ἢ
χρείας χάριν καὶ ὠφελείας, καὶ Ταῶ, ὧν

τὰ πτερὰ χρήσιμα ἐς κατασκευὴν ῥιπίδων
καὶ μυιοσοβῶν ὠραιοτάτων· αἱ γὰρ μυῖαι
δέρους ὀκληρόταται ὁμοτράπεζοι, οὐ μόνον
τοῦ πολλοῦ ἀνδρώπου, ἀλλὰ καὶ τῶν
πλουσίων καὶ τῶν ἀρχόντων, ἀκμὴν καὶ
τῶν ἡγεμόνων τυγχάνουσι· λαιμαργεῖ γὰρ
ἐκτόπως περὶ τὰ ποικίλα τῶν ἐδεσμάτων
καὶ τὰ καρνεύματα καὶ τοὺς ἡδεῖς ζωμοὺς
τὸ ζωδύριον· ὅθεν καὶ ἔδνη ὅλα περὶ τὰς
ἡγεμονικὰς καὶ ἀρχοντικὰς τραπέζας σπου-
δάζουσι· καὶ ὄριον τολμηρᾶς λιχνείας οὐδ'
αὐτὸ τὸ ἔρκος τῶν ὀδόντων γνωρίζουσιν,
οὗ περ ὑπερίπτανται ἐσθ' ὅτε, τὸν προ-
σφερόμενον ψωμὸν, ἐκ τοῦ στόματος αὐ-
τοῦ, τὸ λεγόμενον, ἄρπάσαι βουλόμενα.
Τρέφουσι δὲ καὶ περιστεράς ἐν περιστερῶ-
σι τῶν ἡδυσάρκων καὶ τρυφερῶν νέων πε-
ριστερῶν ἔνεκα. Ἔστι δὲ ἰδεῖν παράτισι
καὶ εἶδος ἀλεκτορίδων πολὺ μειζόνων, ἥπερ
αἱ ἐγχώριοι· ἀλλ' οὐ τελεσφορεῖ ἐνταῦθα
τὸ ζῶον διὰ τὸ δύσριγον.

Ἀγαθῆς δὲ ὑπερφυῶς οὕσης τῆς χώρας
καὶ ἀμπέλω, πλὴν ὅπου διὰ τὴν ὀρεινότη-

τα καὶ τὸ ψύχος, ὥσπερ ἐν τῷ βορείῳ τῆς Μολδόβης καὶ Βασσαραβίας καὶ πέραν Σιρέτου ὑπὲρ τὸν ὑπονομὸν τῆς Πούτνης, αὐτήτε οὐ τελεσφορεῖ καὶ ὁ βότρυς οὐ πε-
παίνεται, διὰ τε τὸ ψύχος καὶ τὰς πάχνας, ἤδη ἐν Σεπτεμβρίῳ τὰ πολλὰ ἀρχομένας, καὶ διὰ τὰς ἐν δέξει ἐπισυμβαινούσας πο-
λυομβρίας ἐνίοτε. Οἱ ἄμπελόφυτοι τόποι πολλοὶ εἰσι, τινὲς δὲ καὶ δι' εὐοινίαν ἐξά-
κουστοι, τὸ Οντομπέστ, τὸ Χοῦς, μάλι-
στα δὲ τὸ Κοτνὰρ, οὗ περ ὁ οἶνος ἐν ὑπο-
γείοις φυλαττόμενος, μετὰ τετραετίαν ἐς
τὸ χλοερὸν ἢ πράσινον τρέπεται, καὶ πολὺ
ἡδίον καὶ κράτιστος γίνεται. Εξάγεται
δὲ οἶνος, ἐκ μὲν τοῦ Ρουμουνικοῦ ἀγροῦ
ἐς Αρδέλιον, ἐκ δὲ Μολδόβης ἐς τὴν Εστραϊ-
χικὴν Μολδόβαν, καὶ ἐς τὴν Πόλσκαν καὶ
τὴν Ρουσσίαν. Ἡ δὲ ἄμπελος ἐνταῦθα χει-
μῶνος κατορύττεται καὶ γῇ ἐπαμᾶται, ὥς
περ καὶ πρὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ ἡμετέρου ἔτους
ἐποιεῖτο· δυσχείμερος γὰρ ἡ χώρα καὶ τὸ
φυτὸν δύσριγον, καὶ ἀκατόρυκτον μένον
χειμῶνος ἐν μεγάλῳ κρυμῷ, κρουμένου τοῦ

περιφερομένου ἐν αὐτῷ καὶ τρέφοντος αὐτὸ
χυμοῦ, τοῦ ζῆν παύεται καιόμενον, καὶ
αὐαίνεται καὶ ξηραίνεται. Ἐν τοῖς πέριξ
δὲ τοῦ Ακερμὰν ἀκατόρυκτος χειμῶνος μέ-
νει ἢ ἄμπελος, ἀλλ' οὐ καίεται, καὶ ὁ βό-
τρυς ἡδύτερος ἐνταῦθα, ἥπερ ἐτέρωδι Ρου-
μουνίας. Ἦσαν δὲ καὶ τὸ πάλαι ἐν τῇ
Ρουμουνίᾳ ἄμπελοι, οὐ μόνον ἐπὶ γετῶν
ὥσπερ εἶδομεν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ σκυδῶν· καὶ
τότε ὥσπερ καὶ νῦν φιλοπόται οἱ κάτοικοι,
καὶ τὸ σκυδίζειν καὶ ἐπισκυδίζειν, παρὰ
τοῖς ἔλλησι τέτριπτο· εἴποις δ' ἂν νῦν ῥου-
μουνίζειν ἢ ἐπιῤῥουμουνίζειν, εἰ βούλει·
ῥουμουνίζει δὲ ὁ πολὺς ἄνθρωπος μάλιστα·
ἄρχοντα γὰρ ἰδεῖν φιλοπότην, σπάνιον.

Ξύλινοι δὲ πρὸς τῇ ἀμπέλῳ καρποὶ,
ὥσπερ μῆλα, κάρυα, ἄπια, κοκκύμηλα, δα-
μάσκηνα, κεράσια, παντοῖα ἐκ πάντων
εἶδη, πληθὺς ἀπιδανον· καὶ δρυμοὺς ὅλους
ἐστὶν ἰδεῖν δένδρων, ἃ τοὺς καρποὺς τού-
τους φέουσι, καὶ ἐξαγωγή τινων ἐς ἄλλο-
δαπὴν ἀξιόλογος γίνεται. Ροδάκινα δὲ καὶ
κυδῶνια, φύονται μὲν, τῷ δὲ μεγέθει καὶ

τῇ ποιότητι πολὺ τῶν τῆς Ελλάδος ἀπολεί-
πονται, πλὴν τῶν ἐν τῷ παλαιῷ Κελλίῳ
κυδωνίων ὑπερφύως μεγάλων γινομένων.
Οἱ ἀμελοῦνται, ὅθεν καὶ τὰ οὖα σπάνια.
Εξάγεται δὲ καὶ τυροῦ πλήθος καὶ βουτύ-
ρου καὶ κρεωταριχῶν ἐς τὰ δεξιὰ τοῦ Ἰστροῦ
καὶ ἐς Κωνσταντινούπολιν, καὶ ἰχθυοτα-
ρίχη καὶ κεῖ καὶ ἐς Ἀρδέλιον. Ἐτι δὲ καὶ
μέλι πολὺ καὶ κηρὸς καὶ λινόσπορος καὶ
φασίολοι καὶ πισὰ καὶ φακῇ καὶ κύαμοι
καὶ ἄνισον, καὶ κέγχρος· μελίνη δὲ, ἣ καὶ
ἔλυμος καλεῖται, ἣ τούτῳ μόνον τῆς κέγ-
χρου διενήνοχεν, ὅτι ταύτης μὲν ὁ καρπὸς
ἐς φόβην ἀποχεῖται, ἐκείνης δὲ ἐς στάχυν,
ὅσα γε καὶ ἡμᾶς εἰδέναι, οὐ καλλιεργεῖται
ἐνταῦθα. Πρὸ πάντων δὲ πυρὸς καὶ ἑτε-
ροὶ σίτινοι καρποί· καὶ ἡ ἑῷα καὶ μεσημ-
βρινὴ Ρουμουνία σιτῶν τῆς Κωνσταντι-
νουπόλεως ὀνομάζεται.

Καλλιεργοῦνται δὲ ἔτι, μάλιστα ἐν τῷ
Ρουμουνικῷ ἀγρῷ καὶ ἐν τῇ Βασσαραβίᾳ
καὶ πέτονες καὶ τὰ λεγόμενα καρπούζια,
ἣ ὡς ἂν φρανσίζων εἴποι τις ὑδροπέτονες,

ὀνομαστὰ διότε τὴν ποιότητα καὶ ποσότητα· σωροὶ γὰρ φθίνοντος θέρους τῶν τοιούτων καρπῶν ἐν πρατηρίοις. Γεωργοῦνται δὲ ἐν κήποις καὶ λάχανα παντοῖα, ὡς κράμβαι, οὐλοκράμβαι, ἡβίσκοι, δαυκοὶ, σεῦτλα, κρόμμνα, σκόροδα, γογγύλαι, ράφανοι, καὶ διάφορα εἶδει κολοκυνθῶν, ποῶν ὧν τὰ ὑπερφυῶς μεγάλα φύλλα, μικροῖς καὶ καλάμῳδεις μίσχοις ἀνέχονται, ἐπιγειοκαύλων, ὅταν μὴ δένδρα παρακέωνται, ἢ στήμονες μὴ παραστήσωνται, ὡς ἂν ὁ μήκιστος καὶ ἔρπων καυλὸς ταῖς χερσὶν αὐτοῦ, ἃς ἔλικας καλοῦσιν, τούτων ἐπιλαβόμενος, ἐς ὕψος αἶρηται, καὶ ἐπαλλόκαυλος γίνηται· ἀτὰρ καὶ τὸ πηχυαῖον καὶ σκολιὸν εἶδος τὸ τὸν σικνώδη ἢ πεπονῶδη καρπὸν φέρον· ἔτι τὸ λεγόμενον μακεδονίσιον, ἢ πετροσέλινον, τὰ εἶδη τοῦ στρύχνου, τὰ μιντζάναι κοινῶς λεγόμενα, τό τε σικνώδη τὸν καρπὸν ἔχον, καὶ τὸ στρογγύλον καὶ πλακώδη καὶ διηρημένον ἔξωθεν ὡς οἱ πέπονες· σέλιννα, πράσα, σπανάκια, καὶ ἐν κήποις αὐτόματοι φύονται αἱ ἐπι-

γειόκαυλοι καὶ σαρκόφυλλοι ἀνδράχλαι ἢ
 τρεῦλα· καὶ οὐ πάνυ πρῶην ἐν ταῖς ἀγο-
 ραῖς τοῦ Βουκουρέστ, εὐτελοῦς κέρματς,
 ἀγκαλίδα ὅλην εἶχε τις πρίασθαι. Τὰ δὲ
 σέλινα, ὅπερ ἐν τῇ Εἰλλάδι καὶ ἔλεια αὐτο-
 μάτως φύονται, ἐνταῦθα μόνον κήπεια
 οἶδαμεν. Ασπάραγοι, οὓς καλοῦσιν ἡμέ-
 ρους, οὐ γεωργοῦνται ἐνταῦθα, ὥς ἐν ἑτέ-
 ροις μέρεσιν, ἀλλὰ φύονται αὐτόματοι ἐκ
 περιουσίας, ἐν ἀγροῖς, μάλιστα δὲ ἐν ἀρού-
 ραις. Ασπάραγοι δὲ ἀκανθία ἢ ὄρειοι,
 οἳ περ τοῦ πάχους μὲν οὐκ ἐφικνοῦνται τῶν
 ἡμέρων, ποιότεροι δὲ τούτων τυγχάνουσι,
 προῖον τῶν μεσημβρινοτέρων τόπων εἰσί.
 Μύκητες πολυειδεῖς φύονται αὐτόματοι
 ρδινοπώρου, ἐν γυμνοῖς τόποις καὶ ἐν
 ὕλαις, καὶ ἐπὶ χειμῶνι παρὰ τινων ξηραί-
 νονται συλλεγόμενοι· οἳ πολλοὶ ὅμως ἐκ
 τῆς Πόλσκης ἐνταῦθα κομίζονται. Φύε-
 ται δὲ ἐκ περιουσίας, ἔαρος, καὶ τὸ ἡδύτε-
 ρον εἶδος τῶν μυκήτων, κανλὸς παχὺς, ῥυσ-
 σὸς, στενὸν, κωνοειδὲς καὶ πεπιεσμένον
 ἔχων τὸ σκιάδιον, ἐκ γῆς ἀναδιδόμενος.

Υδνα, οἱ ἔτι ἡδύτεροι μύκητες, οὐκ οἶδα-
μεν φύεσθαι ἐνταῦθα, οὐδέ τινος εἰδότος
ἠκούσαμεν· ἴσως ὑπὸ γῆν φνόμενον τὸ
στρογγυλόμηκες φύμα, καὶ ὑπὲρ γῆς μὴ
δρώμενον, λανθάνει τοὺς ὄψεσι μόνον ἐς
εὗρεσιν αὐτοῦ χρῆσθαι θέλοντας.

Λαχανεύεται ἔτι καὶ ἐν ἀγοραῖς πι-
πράσκεται ἔαρος καὶ ὁ νέος βλαστὸς τῆς
κλιματώδους καὶ ἐπαλλοκαύλου καὶ φρυ-
γανώδους πόας, ἣν οὖμουλον ὁ Λινναῖος
καλεῖ, ὡς ἂν εἴποις, χαμαίνυλον· χαμαῖ
δὲ (δισυλλάβως) ταύτην ὀνομάζουσιν οἱ
ῥουμοῦνοι, καὶ πλήθει ταύτης αὐτομάτως
ἡ χώρα. Φύονται ἔτι αὐτομάτως καὶ ὑψό-
τως, καὶ θέρους πιπράσκονται ἐν ἀγοραῖς,
καὶ τὰς τῶν ῥουμούνων τραπέζας στολί-
ζουσι, καὶ τὰ λέγόμενα χαμοκεράσια· τὰ
μὲν ἐν ὕλαις διάφορα τῶν ἐν ψιλοῖς τόποις,
ὄντα, διάφορα ἔχουσι καὶ τὰ ὀνόματα.
Βάτια ἰδαῖα, αὐτόματα μὲν, καὶ δαψιλῇ
ἐν τοῖς ὄρεινοῖς μέρεσι, κηπαῖα δὲ ἐν τοῖς
ἐτέροις εὗρίσκονται· σμέουρα ταῦτα οἱ
ῥουμοῦνοι καλοῦσι. Παρομοίως δὲ τού-

τοῖς φυτεύονται ἐν κήποις, καὶ φέρονται
αὐτόματοι ἐν τοῖς ὀρεινοῖς μέρεσι καὶ αἱ
βερβερίδες, δάμνος ὠραῖος, ῥοιᾶς μεγέ-
δει, πολύκανλος, ἀκανθώδης, βοτρυνύκαρ-
πος, οὗ τὸν ἐρυθροῦν ἡδέως ὀξὺν καρπὸν
ἀναλέγουσι φθινοπώρου ἐς κατασκευὴν σακ-
χαρωμάτων. Κομίζονται ἔτι εἰς ἀγορὰν
ἐπὶ πρήσει καὶ τὰ λεγόμενα βρεκόκκια ἢ
πρεκόκκια, καὶ σωροὶ τούτων μεγάλοι, ἐν
εὐτυχέσι δέρεσιν, ὁρῶνται· τὰ δὲ καλλίω
καὶ μείζω τούτων, καεσσὰ κοινῶς λεγόμε-
να, τὰ ξηρὰ μόνον ἐν τοῖς παντοπωλείοις
πωλούμενα, ὥσπερ καὶ τὰ ὑμύγδαλα, ἐκ
τῶν μεσημβρινωτέρων τόπων ἐνταῦθα κο-
μίζονται. Φυτεύονται μὲν οὖν οἱ πηρῆνες
ἐνταῦθα, ὥσπερ καὶ οἱ τῶν καλῶν ῥοδακί-
νων ἢ περσικῶν, καὶ νέα φυτὰ τούτων ἀνα-
διδόασιν, ἀλλ' ἢ καλλιέργεια αὐτῶν ἀμελεῖ-
ται, καὶ τὰ φυτὰ τελεσφορεῖν οὐ θέλουνσι,
τῆς ὀφειλομένης αὐτοῖς στερούμενα περι-
ποιήσεως· τελεσφορουμένων τε ἢ πέπανσις
τῶν καρπῶν ὑπὸ τοῦ ψύχους τὰ πολλὰ κω-
λύεται, καὶ τὸ δένδρον καίεται. Καθόλου

γὰρ ὅπου ἡ φύσις ἐλευθερία καὶ μεγαλόδω-
ρος, ἐκεῖ τὰ πολλὰ, νωδρεύει καὶ ἀφρον-
τιστεῖ καὶ ὁ ἄνθρωπος, καὶ ὑπτιάζει, τὸ
δὴ λεγόμενον.

Φυέται δὲ νῦν ἐν τῇ χώρᾳ καὶ τὰ τοῖς
παλαιοῖς ἀγνοούμενα· καὶ γὰρ καὶ ταῦτα
ἐκ τῆς Κολομβικῆς ἐς τὸν παλαιὸν μετῇ
νεγκται κόσμον· ὁ ταμπάκος, λέγω, ὁ ὀνο-
μασθεὶς οὕτως ἀπὸ τῆς νήσου ὅπου εὐρέ-
θη, ἢ ὅθεν πρῶτον ἐκομίσθη ἐς τὸν ἡμέ-
τερον κόσμον· τὰ γεώμηλα, ρίζαι οὖσαι,
ὥσπερ τὰ κοινῶς λεγόμενα κολοκάσια, φυ-
τοῦ τινος ἐκ τοῦ γένους τῶν στρύχνων ἢ
σολάνων τοῦ Λινναίου, ὥσπερ καὶ ἡ πα-
τλιζάνα ἢ μιντζάνα, καὶ ἡ ἐν φραγμοῖς καὶ
παρὰ ταῖς ὁδοῖς αὐτόματος φυομένη γλυ-
κοπικρὰ, ἢ πολὺ τοῖς ἰατροῖς χρήσιμος.
Λέγομεν δὲ, κοινῶς λεγόμενα· ἡ γὰρ κο-
λοκασία τῶν βοτανικῶν ἑτέρα παρὰ ταύτην
ἐστὶ πόα, εἶδος δρακοντίου ἢ ἄρου. Αὐτὸν
ὀνομάζει τὸ φυτόν ὁ Θεόφραστος, τὴν δὲ
ἡδεῖαν ρίζαν τῇ προσφορᾷ, καὶ ὠμὴν καὶ
ἐψομένην καὶ ὀπτωμένην, κόρσιον. **Τὸ**